

VOLKSBELANG

Jaargang 128 - nummer 7 - september 2007 - maandblad

Status-quo of Vlaamse toegevingen?

JEF VALKENIERS wil geesten laten rijpen

SCHEPDAAL - "Open Vld moet het Vlaams front blijven steunen. Maar we moeten toegeven dat we met de vorige regering op Vlaams vlak serieuze averij hebben opgelopen met het niet splitsen van BHV. Maar dat slijt, en vooral, je merkt dat anderen het nu ook niet 'in vijf minuten' konden geregeld krijgen. Dus, als het niet lukt, laat die anderen dan maar eens met de billen bloot gaan...".

Dat zegt gewezen staatssecretaris en parlamentslid Jef Valkeniers in een interview met *Volksbelang*. Als trouwe deelnemer aan de debatten binnen het LVV, is Valkeniers nooit vies van 'recht voor de vuist'-uitspraken en spaart hij daarbij vriend noch vijand. Ook op de huidige politieke situatie heeft hij zo zijn eigen kijk: "Je moet je zelfs afvragen of men *nu* niet beter kiest voor een

status-quo in plaats van een splitsing van BHV met een pak nefaste toegevingen aan Vlaamse kant, genre inschrijvingsrechten, gebiedsafstand en dergelijke. Misschien dat nadien de geesten wat gerijpt zijn en er toch een staatshervorming mogelijk wordt."

Meer op blz. 7-9.

"Sire, riep u mij?"

We willen daar niets mee suggereren, maar vorige week publiceerde 'Het Laatste Nieuws' een cartoon van de onvermijdelijke 'Meynen'.

Eerste plaatje: koning Albert die zegt: *"La Belgique, zij is niet terminaal ziek! Zij is alleen wat verkouden. Ons land heeft nood aan een echte politieke staatsman!"*
Tweede plaatje, weer koning Albert: *"Een man met charisma! Een man met vision! Een man met enthousiasme en optimisme! Een man..."*

Derde plaatje: Guy Verhofstadt met zijn onafscheidelijke 'slang' komt binnen en zegt: *"Sire, riep u mij?"*...

Tekeningen zeggen inderdaad vaak meer dan een stroom van woorden. En die zijn de voorbije maanden over de regeringsvorming voldoende neergeschreven. Er zit wel enige waarheid in wat koning Albert, door de pen van Meynen gezien, bedoelt: waar is het bezielande project in de Wetstraat naartoe? Waar is de begeestering en het optimistisch discours? *'Optimism is a moral duty?'*, herinner u? Guy Verhofstadt kreeg vaak veel kritiek voor zijn 'doorgetript' voluntarisme, zijn open debatcultuur, maar je wist verduidelijkt perfect waar hij naartoe wou, wat de grote uitdagingen waren, en vooral hij kon iets op gang brengen.

Tijdens de verkiezingscampagne van 10 juni werden we elke dag bestookt met 'goed bestuur', geïmporteerd vanuit Vlaanderen en het grote voorbeeld voor wat er na 10 juni zou komen. Met alle respect voor de 800.000 stemmen van Yves Leterme, maar sinds de verkiezingen zit dat 'goed bestuur' heel diep onder de grond, om het met de woorden van Luc van der Kelen te zeggen. Ik las zowel de informateursnota van Didier Reynders, als de formateursnota van Leterme, en wat ik miste was de geest en de spirit van 'paarsgroen' in 1999. Eén van de redenen waarom de regeringsvorming zolang duurt, is volgens mij dat er tussen de onderhandelende partijen geen collectief gevoel bestaat. Er is ook blijkbaar niemand die dit kan opwek-

ken of overbrengen. Politiek is meer dan wetmatigheden. Politiek speelt zich af tussen mensen, met emoties, met gevoelens, vooroordelen, goede en slechte luim. Ook dat gemeenschappelijk gevoel is noodzakelijk bij onderhandelingen. Wel, in 1999 bracht Verhofstadt zo'n gevoel op gang. Je merkte het gewoon in de omgeving van de onderhandelaars.

Het moet voor hem een vreemde zaak zijn. Na zijn vakantie houdt Verhofstadt een ministerraad en kondigt aan dat hij als een goede huisvader over de begrotingen zal waken. Tussendoor zet hij met een toespraak voor een internationaal publiek België nog eens op de kaart en staat hij, samen met Albert II, in alle kranten als onze loopsters van het WK uit Athene worden ontvangen. Verhofstadt neemt alle honneurs waar, en glundert... Het is nog te vroeg om naar de olijfgaard te trekken. Intussen blijft er communautaire elektriciteit in de lucht hangen. Op zich misschien niet zo erg, maar dit keer ook niet helemaal onschuldig. Los van het feit dat door de aanslepende regeringsvorming de verdiensten van acht jaar paars wel eens zouden verkwanseld worden (de meubelloze minister Renaat Landuyt kan daar van meespreken), veroorzaakt het communautaire gewoel in de hoofden van de mensen verwarring. Het communautaire was lange tijd afwezig en dit is wel even veranderd. Ik heb schoonfamilie in Wallonië. Plots zijn tijdens het zondagse diner weer discussies over 'luie Walen' en 'rechtse Vlamingen' *talk of the town*. Wat ik maar wil zeggen: als lieden zoals Olivier Maingain of Filip Dewinter kwistig met clichés blijven rondstrooien, gaat het er op den duur wel in en geloven de mensen dat een splitsing van België onvermijdelijk is, dat Walen en Vlamingen niet langer met elkaar kunnen (of willen) leven.

Daarom is het goed dat de internationale pers in het Vlaams Parlement leuk mocht inpakken zonder een Vlaamse onafhankelijkheidsverklaring van Vlaams Belang. Daarom moeten sommige politici nu durven zeggen dat ze voor de verkiezingen de lat communautair te hoog legden en

om uit de crisis te geraken er aan beide kanten zal moeten toegegeven worden. Wie wat anders verkondigt, maakt de mensen wat wijs, of is te kwader trouw en houdt er een andere agenda op na. Vlamingen zijn niet met die onafhankelijkheid bezig, om nog even Hugo Camps te citeren: *"Vlamingen zijn oppervlakkige minnaars. Ze waaien van de ene slip naar de andere vlag. Wel altijd met een frisse pint."* Misschien moeten we politieke dino's zoals Herman De Croo wat meer koesteren. *"Ik weet van mezelf dat ik wellicht de naïefste politicus ben die de Belgische politieke aarde draagt. Ik zie geen kwaad, ik hoor geen kwaad, ik doe geen kwaad."* Zou je het ooit uit de mond van Milquet horen?

Een friss pint, daarover gaat het. Ik hoop dat er een regering komt die mij verlost van het Waals-Vlaams gekibbel, een regering die zorgt voor een goedwerkende overheid, een betaalbare gezondheidszorg, jobs voor alle mensen, degelijk onderwijs, een huis voor iedereen, veiligheid en welvaart. En als dat dan niet lukt met die staatshervorming, of het opkuisen van BHV, is er geen man overboord. Als we 's zondags maar opnieuw rustig kunnen dineren.

VOLKSBELANG

wordt uitgegeven door
de vzw Liberaal Vlaams Verbond,
Stichting Vanderpoorten
Verantwoordelijke uitgever:
Bert Cornelis,
Kard. Mercierlaan 63, 3001 Leuven
Hoofdredactie:
Bert Cornelis Bert@Reflex.be
Vormgeving:
Ilde Cogen ilde.cogen@openvld.be
Secretariaat:
Luc Pareyn - Liberaal Archief
Kramersplein 23 - 9000 Gent
tel. 09/221.75.05 - fax:
09/221.12.15
www.liberaalarchief.be
luc.pareyn@liberaalarchief.be

De hindernissen en de kosten van het niet-splitsen van België zouden wel eens hoger kunnen uitvallen dan die van de splitsing. Dat komt vooral door de ongelooflijke kosten die de Belgische staat met zich meebrengt. Volgens een onderzoek van de Europese Centrale Bank bedraagt de input-efficiëntie van de Belgische staat slechts 66%.

De Belgische staat is peperduur

Dat geeft het percentage aan van de overheidsmiddelen die niet worden verspild. België scoort daarbij onder het Europees gemiddelde van 79%. Buurland Luxemburg haalt zomaar even 100%. Luxemburg, voorwaar een voorbeeld. Volgens dit weliswaar gecontesteerd onderzoek, verschenen in Trends, verspilt de Belgische staat dus zomaar even 34% van haar middelen. Ook als de situatie niet zo dramatisch zou zijn als deze cijfers weergeven, is het voor iedereen duidelijk dat onze overheid niet het toonbeeld van efficiëntie is, om het zacht uit te drukken. Dat de hoofdoorzaak daarvan niet enkel de welvaartstaat is, die immers ook in andere Europese landen bestaat, maar in de eerste plaats de kost van de compromissen van Jean-Luc Dehaene en andere loodgieters, is duidelijk.

Financieringswet

Tot op heden bleef de financieringswet in de regeringsonderhandelingen een sterk onderbelicht aspect. Dat is de regeling die de verdeling van de middelen onder de federatie en de deelstaten voorziet. De versie van 1989 werd in 2001 met het Lambermont-akkoord aangepast. Het noodlijdende Franstalig onderwijs kreeg toen handenvol geld, en als tegenprestatie kreeg ook de Vlaamse deelstaat een pak middelen bij. Met als gevolg dat de deelstaten op dit moment zwemmen in het geld. Zelfs de PS-regeringen in Franstalig België slagen erin om een begroting in evenwicht te bereiken, wat als ultiem bewijs kan gelden. Tegelijk komt het water aan de lippen van de federale overheid. En daar wringt het schoentje. De federale overheid heeft immers vitale schulden aan de Belgische burger. Pensioenschulden en sociale zekerheidsschulden. Veel van het geld dat de Belgische belastingbetaler hiervoor heeft bijgedragen aan de federale overheid, wordt doorgestort naar de deelstaten.

Waar het op hooghartige wijze verspild wordt aan zaken waar de burger niet om gevraagd heeft, maar die wel snel electoraal gewin opleveren voor politici, zoals gratis openbaar vervoer voor 65-plussers.

Een vereenvoudiging van de instellingen om zo de kost van de instellingen te verminderen, is de enige oplossing voor dit alles. Theoretisch kan een nieuw unitarisme hiervoor zorgen. Politiek is dit echter niet haalbaar. Enkel een splitsing lijkt voor de zo noodzakelijke fundamentele vereenvoudiging en dus grote kostenbesparing te kunnen zorgen. Een onafhankelijke republiek Vlaanderen zou geen bekrompen land zijn, maar zou zich integendeel als huidig centrum van Europa nog meer naar buiten kunnen openen. Allereerst door de vennootschapsbelasting te verlagen zoals in Ierland is gebeurd. Op dit moment is Ierland hierdoor het tweede rijkste land ter wereld (per capita), en is het meer en meer een multiculturele smeltkroes aan het worden. Een onafhankelijk Vlaanderen zou ook de politieke mogelijkheden geven om uitkeringen te beperken in de tijd en een aantal andere rationalisering door te voeren. Situaties zoals nu in België, waar op aansteken van de PS mensen

in sociale getto's en werkloosvallen afhankelijk worden gehouden, zouden in een kleinere staat moeilijker houdbaar zijn. Wie voor integratie is, moet dus het land kleiner willen maken.

In Vlaanderen zou de nieuwe grote uitdaging zijn om fors te gaan snijden in het ambtenarenapparaat en het oerwoud aan Vlaamse regelgeving. Dat ook Vlaanderen bovendien beter af zou zijn met kleinere gedecentraliseerde entiteiten, is zeker. West-Vlaanderen, de stad Antwerpen en Limburg vormen als Vlaamse regio's waar een sterke eigen identiteit bestaat evidente kandidaten hiervoor. Is het niet voor volledige onafhankelijkheid, dan misschien als vennootschapsbelastingsvrije zones. Na de splitsing van het land geldt: *"l'imagination au pouvoir"*.

Vrije wereld

Een opsplitsing van de macht in het hart van de Europese Unie zou een mooie stap vooruit zijn op weg naar een vrije wereld met kleine als bedrijf bestuurde staten die vrij handel drijven in vrede.

Pieter CLEPPE

(het integrale artikel kan u lezen op www.cleppe.be U kan daar ook reageren op het artikel)

LVV en LVSV brengen internationale jonge liberalen bijeen

Van 14 tot 20 juli vond in Leuven het eerste internationale "Liberty Seminar" plaats. Een week lang werden 35 jongeren samen met vooraanstaande professoren bijeen gebracht door het Liberaal Vlaams Studentenverbond en het LVV om zich te verdiepen in het liberalisme. Maar liefst 18 verschillende nationaliteiten zorgden voor een ongewone mengelmoes aan visies en ideeën. Het seminarie werd dan ook een groot succes.

Uit meer dan 250 inschrijvingen werden 35 studenten of jong-professionals gekozen. Van Guatemala tot India, van Zweden tot Israël. Samen met 5 uitmuntende liberale professoren, kleurden ze Leuven voor een week lang donkerblauw. Elke professor heeft een sterke internationale reputatie in zijn vakgebied: economie, geschiedenis, filosofie (2) en rechten. Afwisselend gaven ze lezingen van telkens drie kwartier, die als inleiding dienden van groepsdiscussies. De deelnemers werden op basis van hun academische achtergrond ondergebracht in kleine groepjes van maximum 6 per-

sonen, om zo iedereen de kans te geven zijn eigen mening te geven of vragen te stellen. Uiteindelijk werden verschillende vragen aan de professor voorgelegd in een afsluitend gedeelte, waar dan ook de mogelijkheid was om zeer interactief in discussie te gaan. Per dag vonden er 4 lezingen plaats, aangevuld met een uitstap of externe gastsprekers. Door dit intensieve programma kreeg iedereen de kans zijn eigen overtuiging uit te dragen en tot nieuwe inzichten te komen.

"Hebben we een staat nodig?"

Op zondagochtend stond de eerste

lezing op het programma. De Franse professor Economie, Pierre Garelo (Universiteit van Aix-en-Provence), gaf een algemene inleiding over het belang van het liberale denkkader. Vandaag leven we in een samenleving die gebukt gaat onder toenemende regulering en een vetter wordende overheid. Is het aan de overheid om ons brood te bakken? Of hebben we vertrouwen in de bakker om de hoek om deze taak op zich te nemen? Meteen kregen de studenten een kennismaking met de theorie van Adam Smith. Deze Schotse filosoof schreef over de "Invisible Hand" in zijn overbekende boek "The Wealth of Nations". Als we individuen toelaten zelf keuzes te maken in hun eigen voordeel, zal iedereen hier uiteindelijk beter van worden. Alsof een onzichtbare hand orde in de wanorde schept. Dit werd het uitgangspunt van een boeiende discussie die extra gevoed werd door een filosofische insteek van de Italiaanse professor Lottieri. Hij vroeg zich provocatief af of we überhaupt wel een staat nodig hebben. Na de confrontatie met zulke diepgaande stelling kwamen rationele argumenten om een samenleving op te bouwen met een overheid die efficiënt en effectief moet werken. Als belangrijkste uitgangspunt moet volgens heel wat deelnemers een overheid de individuele vrijheden van elk

Spijtig geen 'bollekes'

"Ik heb de eer gehad kennis te maken met échte liberalen zoals Tibor Machan, Carlo Lottieri, Pierre Garelo en vele anderen die deze week intellectueel gevoed hebben, en me overigens zeer aangenaam verrast hebben door het liberalisme niet tot louter een utilitaristische gedachte over een hervorminkje in het arbeidsrecht hier, en een wijziginkje in de marge daar te beperken; doch reeds vanaf de eerste dag de vraag opwierpen of een gedrocht als de staat eigenlijk nog wel nodig is om individuele vrijheden op leven, eigendom en het streven naar geluk te waarborgen. Ik hoop alleszins dat de organisatoren dit seminarie volgend jaar zullen overdoen, maar dan wel in Antwerpen gezien het echt een schande is dat door de – allicht overheidsgesteunde! – quasi monopolistische marktpositie van Inbev in Leuven onze buitenlandse gasten de kans en eer niet hebben gehad kennis te maken met de zemelzoete smaken van een "bolleke"...".

Xavier Meulders –België

Boven alle verwachtingen

"The whole experience was beyond my expectations. My main reason to attend the Liberty Seminar at Leuven was to understand how liberalism is studied and lived among students from such diverse countries and backgrounds. The Liberty Seminar gave me the opportunity of knowing people, that otherwise I would never met, who come from post communism countries, socialist countries, huge welfare governments, etc.. Despite this non liberal situations, they are very interested in the liberal ideals and really live their lives defending private property, and the right of the individuals to stand by themselves without the government interference directing their steps. I learned to admire the intellectual curiosity from all these marvellous students who by themselves discovered Liberalism.

individueel waarborgen: leven, vrijheid en eigendom. Deze 3 begrippen zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. Omdat deze rechten voor iedereen gelden is verantwoordelijkheid essentieel binnen de liberale ideologie. De vrijheid van het individu stopt waar deze van het andere individu begint. Het kritische publiek vond dit allemaal wel goed en wel, maar stelde zich vragen bij de praktische implicaties van een samenleving gestoeld op deze principes. Een overheid kan de bescherming zo ruim interpreteren als ze zelf wil. Zo stelt de Amerikaanse overheid in de Patriot Act dat het zijn burgers moet kunnen af luisteren,

Besides the academic part, sharing a week in such a beautiful place as Leuven, gave me the opportunity of knowing a lot on the politics and major issues from many countries, which for me was priceless.

It was one of the most amazing weeks in my entire life. It gave an experience that otherwise I would never ever had. I am really grateful with the persons who made this seminar possible."

Gloria Alvarez – Guatemala

Huge variety of students

"What I liked most about the Liberty Seminar was the huge variety of students. First there were so many international people, ranging from South America to India. Furthermore my fellow students were studying a large variety of subjects. Studying Economics and Management myself, I did not have much knowledge of Philosophy and therefore found the discussions with the other students immensely interesting and beneficial. The format of the seminar was very conducive to this kind of conversation, because it allowed for discussion groups after each lecture, where we would work out questions for the ensuing class debate. Lastly students varied a great deal with regards to their level of studying, ranging from undergraduates to PhD students. On the whole the large variety in backgrounds made the seminar really interesting. The seminar had a very informal nature, not only between students, but also with the faculty. In the evenings we mostly explored the great many bars of Leuven, where I had a good time not only with my fellow students, but also with the members of faculty. In summary I really enjoyed attending this seminar and discussing the ideas of liberty in such an interesting and engaging environment."

Christoph Lakner,
University of Oxford - Duitsland

zijn bankrekeningen moet kunnen controleren, etc om hen finaal zagezegd beter te kunnen beschermen tegen terreuraanslagen. Dit is volgens Lottieri een voorbeeld om de werkelijke tegenstelling in ons huidige maatschappijmodel te duiden; deze tussen de individuele burgers en de overheid. Ook de Europese Unie is in dit bedje ziek. Harmonisatie van talrijke domeinen, het verder afstaan van nationale macht aan de EU en (over)regulering maakt de huidige koers van Europa een serieuze bedreiging voor de individuele vrijheden. Het is aan liberalen om waakzaam te blijven in dit gedwongen huwelijk.

Annemie Neyts-Uyttebroeck geeft blik achter Europese schermen

Een internationaal liberaal seminarie in België kan niet plaatsvinden zonder een bezoek aan het politieke hart van Europa, namelijk het Europees Parlement. Als voorzitter van de Europese Liberale Partij was Annemie Neyts-Uyttebroeck maar al te graag bereid om de talrijke jongeren wegwijs te maken in het Europese project.

Omdat ook zij een initiatief zoals het "Liberty Seminar" enorm genegen is, trok ze heel wat tijd uit om in debat te gaan. Na een inleiding over haar taken en verantwoordelijken, ging ze geen enkel controversieel thema uit de weg. Zo praatte ze onomwonden over haar bezorgdheid over het afketsen van de Europese Grondwet. "Door het njet van enkele lidstaten hebben we een unieke kans gemist om een belangrijke stap vooruit te zetten", volgens haar. Doordat drie Israëlische studenten deelnamen aan het seminarie, werd al gauw de Palestijns - Israëlische kwestie op tafel gelegd. In een scherp debat gaf Annemie Neyts-Uyttebroeck duidelijk aan dat er maar één uitweg is; en dat is deze van het vreedzaam overleg. Ze sprak tegen dat Europa niet wakker ligt van internationale problematiek en pree de diplomatische rol die de Europeanen ook in het Midden-Oosten spelen. Ook mogen we volgens haar de vele reguleringen vanuit Europa niet enkel als iets negatiefs aanzien.

Evert Gruyaert (LVSV):

"Over heel de wereld hingen onze affiches"

"Langs de ene kant wilden we deze ervaring naar ons eigen land brengen en langs de andere kant wilden we het LVSV op de internationale kaart zetten. Ik denk, in alle bescheidenheid, dat we daarin geslaagd zijn. Op tientallen universiteiten over de ganse wereld werden affiches omhoog gehangen door liberale studenten waar we zelfs geen weet van hadden. Een initiatief als het onze slaagt blijkbaar enorm aan." Zegt Evert Gruyaert van het LVSV.

Volksbelang: Vanwaar het idee om het "Liberty Seminar" te organiseren?

Evert Gruyaert: "Eén van de belangrijke doelstellingen van het LVSV is studenten in contact te brengen met het liberale idee-engoed. Het is enorm verrijkend om elke week via allerhande activiteiten met elkaar te discussiëren over politiek, de liberale filosofie, economie, enz. Tot vorig jaar was dat enkel met studenten uit ons eigen taalgebied, of hoogstens ons eigen land. Nadat ik samen met enkele collega's tweemaal naar de Verenigde Staten was getrokken om deel te nemen aan internationale liberale seminars, hebben we ervaren dat het enorm verrijkend is om in contact te komen met studenten van over de ganse wereld. LVSV'ers die naar soortgelijke activiteiten in Europa zijn gegaan, deelden deze mening. Langs de ene kant wilden we deze ervaring naar ons eigen land brengen en langs de andere kant wilden we het LVSV op de internationale kaart zetten. Ik denk, in alle bescheidenheid, dat we daarin geslaagd zijn. Via het internet is de invitatie voor het Liberty Seminar in enkele minuten tijd in duizenden mailboxen terecht gekomen. Op tientallen universiteiten over de ganse wereld werden affiches omhoog gehangen door liberale studenten waar we zelfs geen weet van hadden. Een initiatief als het onze slaat blijkbaar enorm aan. We kregen ongeveer 250 inschrijvingen uit alle

uithoeken van de wereld. Finaal stelden we een mix samen van 35 topstudenten uit 18 verschillende landen."

Wat kan jongeren overtuigen om de hele aardbol af te vliegen voor een liberaal seminarie?

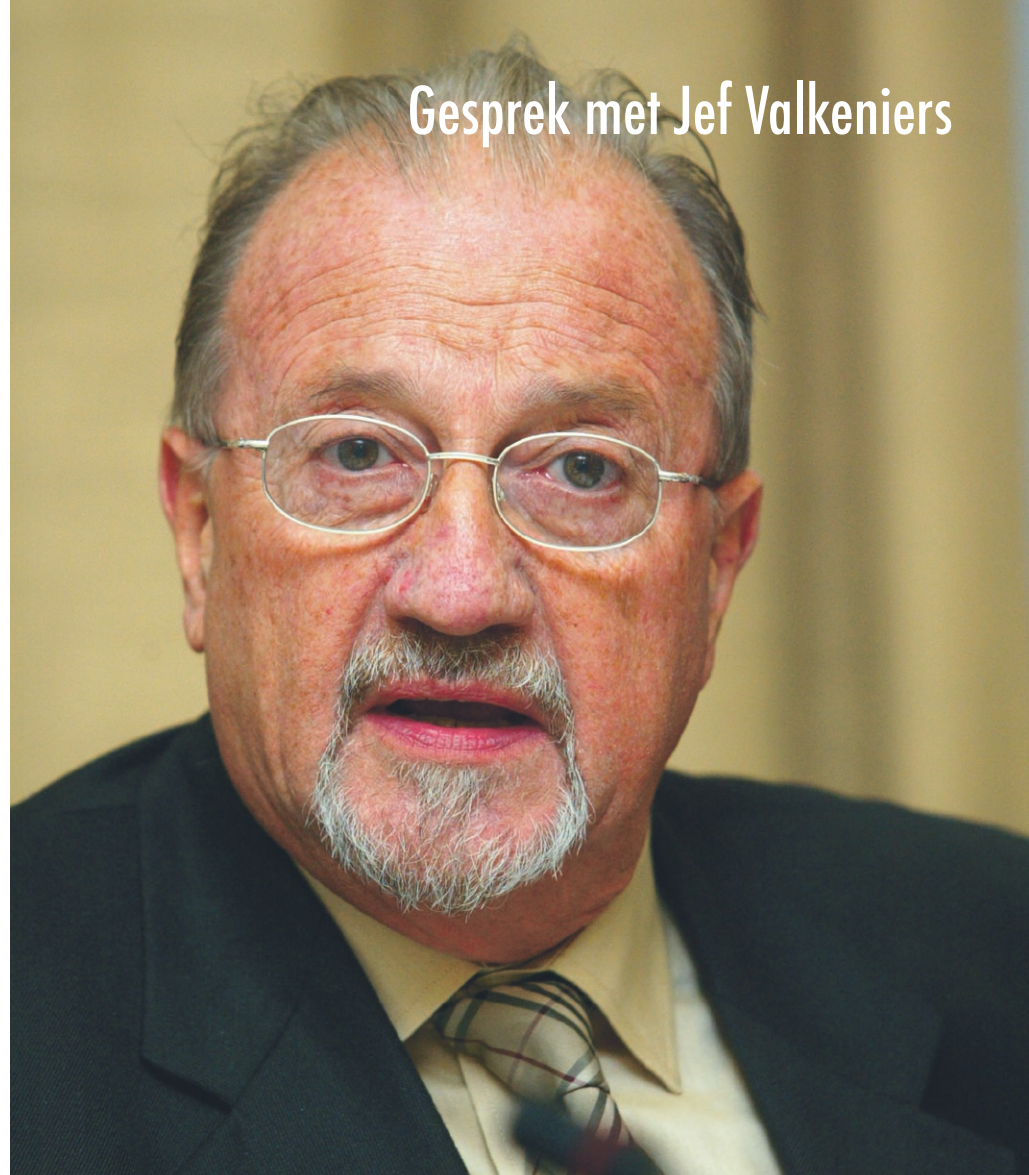
"In de eerste plaats hun liberale overtuiging of op zijn minst hun interesse in het liberale gedachtegoed. Daar draait het uiteindelijk allemaal rond. Het liberalisme krijgt nogal snel een stigmatisering als elitair of anti-sociaal. Compleet fout natuurlijk. Het liberalisme staat voor de constante emancipatorische strijd van elk individu. Arm of rijk, blank of zwart, hetero of homoseksueel, het maakt ons allemaal niets uit. Die strijd is overal ter wereld hetzelfde, maar lang niet gelijklopend. Als Belgen zijn we het bijvoorbeeld gewoon dat we kunnen reizen naar waar we maar willen. In het slechtste geval moeten we een reispas aanvragen. Voor dit seminarie zijn verschillende studenten uit voormalige Oostbloklanden aan hun overheid moeten gaan vragen of ze hun land *mogen* verlaten. Dit kon enkel als ze een persoonlijke uitnodiging kregen van een universiteit in ons land en onder bepaalde voorwaarden. Compleet krankzinnig, maar helaas nog altijd realiteit. Voor die mensen is het enorm verlossend om vast te stellen dat het ook anders kan. Laat het voor hen een stimulans zijn om lokaal de liberale ideeën verder te verspreiden. De verschillende persoonlijke

en culturele achtergronden maakt een seminarie als het onze uniek. Voeg daaraan nog eens internationale topprofessoren toe waarmee je op een informele manier kan discussiëren en je hebt een groot deel van de verklaring voor het succes van het "Liberty Seminar". Bovendien was het seminarie nagenoeg gratis voor de deelnemers. Ze moesten enkel instaan voor hun verplaatsingskosten. Dankzij de goodwill van privé-sponsors, bedrijven en organisaties zoals het IES en het LVV, konden wij de andere kosten zoals eten, kamers, boeken, uitstappen enz. op ons nemen. Dit was voor ons belangrijk omdat we echt iedereen die werd geselecteerd de kans wilden geven deel te nemen, ongeacht hun financiële situatie. De hele organisatie toont trouwens mooi aan dat mensen die geloven in een vrije markt en de liberale principes maar al te graag initiatieven als de onze steunen. De overheid is niet moeten tussenkomen om hen dat te verplichten *(lacht)*."

Foto's, verslagen, reacties en andere informatie kunt u terugvinden op
www.libertyseminar.be

SCHEPDAAL – Dokter Jef Valkeniers (74) blijft een buitenbeentje in de Vlaamse politiek. Hoewel hij geen parlamentslid meer is, volgt hij als lid van het nationaal Open Vld partijbestuur de ontwikkelingen nog op de voet en is hij een trouwe en actieve aanwezige op de bijeenkomsten van het partijbestuur en het LVV. In zijn gekende stijl, zonder blad voor de mond, kritisch en scherp, zegt hij dikwijls vriend en vijand ongedwongen de waarheid. Volksbelang ont-snapte tijdens een interview niet aan zijn gloedvol betoog in zijn woning in Schepdaal, even verder dan de verkommerde gewezen familie-brouwerij “Eylenbosch” waar ooit de bekende ‘geuze’ werd gebrouwen. Een gesprek met de oude krijger uit het Pajottenland, over de weken-lange politieke impasse, de splitsing van ‘BHV’, Open Vld na de verkiezingen van 10 juni, de monarchie en ‘oud worden’.

Gesprek met Jef Valkeniers

“Liever nu een status-quo dan Vlaamse toegevingen”

Wat is uw analyse van de verkiezingsuitslag van 10 juni?

Jef Valkeniers: “Hier, ik heb er twaalf bladzijden over geschreven. Een heel rapport”.

Zeer interessant. En?

“Wel, voor Open Vld is één en ander veranderd toen er een aantal verschuivingen in de Vlaamse regering plaatsvonden midden 2003. Dat was niet zo’n beste zet. Maar goed, de partij bleef in de federale regering. Bij de Vlaamse verkiezingen in 2004 zat de partij in dalende lijn. Intussen rommelde het met een aantal opvallende uitsluitingen als gevolg, zoals Ward Beysen en Hugo Coveliers. Een ander element

is de zaak met het migrantenstemrecht. Toen dit na de regeringsonderhandelingen in 2003 aan het parlement werd overgelaten, wist iedereen dat dit een verloren zaak was en men een nederlaag tegemoet ging. Dus had men zich daar moeten bij neerleggen, op zijn standpunt blijven, maar zeker niet in een hogere versnelling gaan en de strijd aanbinden. Dat is grondig fout gelopen. Ik vergelijk de situatie met de abortuswet. De CVP wist goed dat deze niet meer kon tegengehouden worden. Men is op zijn standpunt gebleven, heeft tegengestemd, maar er werd niet gefilibusterd zoals ene Jean-Marie Dedecker deed door in het parlement voor te lezen uit een reisgids. We hebben ons

toen belachelijk gemaakt. Enfin, je kent het verloop: een hoop intern geruzie met alle gevolgen voor de gemeenteraadsverkiezingen in 2006. Dedecker wordt op de brandstapel gelegd. Dan komt het progressief en open verhaal. Mijn standpunt is gekend: wie is geïnteresseerd in ideologie? Wij wel, maar de kiezer? Amper. Ik heb tijdens de campagne menigmaal moeten uitleggen wat progressief nu eigenlijk betekende? Iedereen dacht dat we ‘links’ waren geworden. Ik had het ook moeilijk met de lijstvorming waardoor er geen Vlaamse ministers op effectieve plaatsen konden, terwijl andere partijen dit wel deden. Indien we hiermee de onconsequente houding van Yves Leterme hebben

willen aantonen, moet ik zeggen dat dit toch niet echt gelukt is. Of het verlies van goede krachten zoals bv. Fons Borginon, Annemie Turtelboom en nog anderen. Maar goed, de grote verliezers van 10 juni waren de peilingen. Men dacht dat Open Vld zwaar ging verliezen. En dat is goddank niet gebeurd. De klappen vielen wel in het kamp van de Vlaamse socialisten. We moeten nu voluit onze onderhandelaars steunen om een nieuwe regering te vormen. De rest zien we later wel."

Ja, wat vindt u van de politieke ontwikkelingen van de jongste maanden?

"In de 45 jaar dat ik in de politiek sta, heb ik nooit zo'n ingewikkelde situatie meegemaakt. Zelfs ten tijde van het Egmontpact (1978) niet. De lange regeringsonderhandeling zelf is niet zo uitzonderlijk. Toen ik in 1988 staatssecretaris werd, had de formatie zes maanden geduurd. Ik voorspel nieuwe verkiezingen. Maar tot wat gaat dat leiden? Een grotere radicalisering en meer stemmen voor de extreme communautaire partijen?"

Eén van de oorzaken van de moeilijke onderhandelingen zou te maken hebben met het ontbreken aan de tafel van politici die over de taalgrens heen elkaar nog begrijpen. Was dit in uw tijd toch niet anders?

"Jawel, maar er is één groot verschil met de tijd van toen. Voor het eerst heeft de sterkste partij in Vlaanderen, de CD&V, zich communautair zeer scherp geprofileerd. De vroegere CVP heeft dit nooit gedaan, wat onderhandelen achteraf een stuk eenvoudiger maakte. Er moest niets worden toegegeven. Hoe de CVP ook maar haar best deed om communautair sterk uit te pakken, ze werd altijd voorbijgestoken door de Volksunie. Wie zou nu de CD&V zijn voorbijgestoken? De gematigde VU'ers zitten bij spirit en de *harde kern* bij N-VA, in kartel met de CD&V. Dit is een unieke politieke situatie. Zij die het nu bij N-VA voor het zeggen hebben, en ik ken ze goed, zijn niet bereid om enige toegevingen te doen. Sommigen zijn fanatieker dan Vlaams Belang. Het is juist dat er geen politici meer zijn die zich boven het communautaire gewoel kunnen plaatsen. Toen ik staatssecretaris was in

het Brussels Gewest (1988-1989, nvdr.) had ik goede contacten met Franstalige politici zoals Thys en Moureaux. Er werd gepraat en in consensus bestuurd. Nu willen de Franstaligen een verbinding maken van Brussel met Wallonië omdat ze de hoofdstad bij een eventuele splitsing van het land niet willen verliezen. Daarover gaat het nu."

Denkt u dat na de splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde alle problemen van de baan zijn?

"Kijk, de splitsing is niet eenzijdig in het voordeel van de Vlamingen. Dit is een misvatting in Vlaanderen. Ze is helemaal niet in het voordeel van de Brusselse Vlamingen want die zouden, zonder garanties op apparentering met Vlaamse lijsten, geen zetel meer halen in het Brussels Gewest. Maar is die splitsing wel zo nadelig voor de Franstaligen in Halle-Vilvoorde? Ik ben daar niet zeker van. Als de MR met een lijst opkomt in het gesplitste kiesarrondissement halen ze misschien wel twee zetels. Wat is dan het verschil met vandaag? Waaruit ik besluit dat de Franstaligen meer willen binnenhalen, namelijk de uitbreiding van het Brussels Gewest. We moeten die eis, die voor Vlaanderen zeker onaanvaardbaar is, zeer ernstig nemen. Toen die eis op de onderhandelingstafel kwam, was dit niet zomaar om een rondje 'Vlamingen pesten' te organiseren. Het was bittere ernst."

In hun geesten misschien een rechtvaardige eis. Zijn de randgemeenten niet stilaan tweetalig? En ook in Dilbeek neemt het aantal Franssprekenden toch toe?

"Voor de gemeenteraadsverkiezingen stemt een aantal Franstaligen in Dilbeek veelal voor Vlaamse lijsten. Maar voor de federale verkiezingen ligt dat heel anders. Dan stemmen zij op Franstalige lijsten. In 1971 behaalden bij de verkiezingen voor de randfederatie de Franstaligen bv. in Schepdaal (Dilbeek, nvdr.) vijf procent. Nu is dit vier tot vijf keer meer. Er komen meer Franstaligen en vreemdelingen in de randgemeenten wonen. Vreemdelingen sluiten zich meer bij de Franstaligen aan. Dat is een realiteit. Bovendien hebben we als Vlamingen een te laks woonbeleid gevoerd. Vele huizen of gronden die hier te koop komen, gaan naar vreemdelingen

of Franstaligen."

Hoe komt dat?

"Omdat wij Vlamingen verwend zijn. We willen niet meer op de grote steenwegen naar Brussel wonen, maar wel rustig op het platteland. Al die huizen langs de grote invalswegen komen dus in handen van niet-Vlamingen. Tijdens de voorbije gemeenteraadsverkiezingen deed ik een pak huisbezoeken bij vreemdelingen om hen aan te zetten zich in te schrijven op de kieslijsten. Een bijzonder rijke ervaring. Een pak zegt je vlakaf: "Ik heb nooit gestemd, dus nu ook niet." Anderen staan positief tegenover een integratie in de Vlaamse gemeenschap. Maar een groot deel wil gewoon niet. Vlaams minister Marino Keulen doet enorme inspanningen om Vlamingen in de rand te houden via zijn sociaal woonbeleid. Maar dat systeem is niet waterdicht. Huizen bestemd voor Vlamingen uit verkavelingen van woonmaatschappijen, die hiervoor subsidies krijgen van de Vlaamse regering, worden nadien toch verkocht aan Franstaligen. Dat is de realiteit. Een deel van de verfransing is te wijten aan een te laks woonbeleid en een te laat ingrijpen. Denk niet dat ge door de splitsing van BHV de vreemdelingen en Franstaligen in Halle-Vilvoorde volledig kunt tegenhouden? Helemaal niet."

Kan de klok nog teruggedraaid worden?

"Da's de grote vraag. Nog een cijfer: ruim 43% van de kinderen uit de rand die gevolgd worden door Kind en Gezin komen uit gezinnen waar de ouders geen Nederlands spreken. Dat zegt toch genoeg. Maar niemand durft over die vraag ten gronde nadenken."

Zijn dergelijke situaties geen voedingsbodem voor radicalisering langs beide kanten?

"Onvermijdelijk. Je merkt dat ook in alderhande peilingen: 40% in Vlaanderen zou al voor separatisme zijn. Wat denk je dat Vlaamse ouders in Dilbeek van wie de kinderen geen stuk grond meer vinden in de eigen gemeente, doen? Juist. Radicaliseren."

Wat is uw oplossing en hoe moet Open Vld zich in deze situatie gedragen?

"Open Vld moet het Vlaams front blijven steunen. We moeten toegeven dat we met de vorige regering op Vlaams vlak serieuze averij hebben opgelopen met het niet splitsen van BHV. Maar dat slijt en vooral, je merkt dat anderen het nu ook niet 'in vijf minuten' konden geregeld krijgen. Dus, als het niet lukt, laat die anderen dan maar eens met de billen bloot gaan... Je moet je zelfs afvragen of men nu niet beter kiest voor een status-quo in plaats van een splitsing van BHV met een pak nefaste toegevingen aan Vlaamse kant, genre inschrijvingsrechten, gebiedsafstand en dergelijke. Misschien dat nadien de geesten wat gerijpt zijn en er toch een staats-hervorming mogelijk wordt. In het huidige klimaat van polarisering is het sluiten van een akkoord quasi onmogelijk omdat er aan beide zijden moet worden toegegeven. Moeten we ook niet opnieuw naar de oude kiesarrondissementen? Dat kan perfect volgens het arrest van het Grondwettelijk Hof over de verkiezingen in BHV. Dit bijvoorbeeld gecombineerd met nationale kieslijsten, zou een beter systeem zijn om zowel kleine als grote kandidaten te helpen. Ik heb me altijd verzet tegen de provinciale kiesdistricten. Maar wie wilde dat absoluut? Johan Vande Lanotte. Hij wilde op even groot terrein de strijd aangaan met Steve Stevaert die zich over heel Limburg kon kandidaat stellen, terwijl Vande Lanotte in zijn klein kiesarrondissement in West-Vlaanderen moest verkozen worden. En wij zijn hem gevolgd. Voor de kopstukken zijn de provinciale kieskringen goed, maar voor de gewone parlementsleden een groot nadeel. Zij hadden toen

de moed niet om zich tegen de partijtopy te verzetten."

Hoe bekijkt u de rol van de monarchie in heel dit verhaal?

"Toen ik mijn echtgenote in een ongeval heb verloren in 1989, heeft Boudewijn mij uitgenodigd om zijn medeleven te betuigen. Hij was toen bijzonder meelevend. Veel vroeger nog toen een Volksuniecongres dreigde voor de republiek te stemmen heb ik samen met Hugo Schiltz een nieuwe stemming gevraagd om tegen de republiek te stemmen. Om u maar te zeggen. Vroeger hadden politici een onnavolgbaar

"Vroeger had de politiek een onnavolgbaar respect voor de monarchie en dit had veel te maken met de figuur van Boudewijn."

respect voor de monarchie en dit had veel te maken met de figuur van Boudewijn. Hoewel het Koningshuis niet altijd zo lief is geweest voor de Vlamingen. Zij hebben immers de monarchie na de koningskwestie gered. De monarchie is controversieel geworden. De media hebben geen genade meer en zijn bijzonder kritisch. De aanhang en het prestige in Vlaanderen kalfte af. Boudewijn was principieel en onbesproken. Dat was een andere sfeer. Maar wat zou ons een president brengen? Er is nu al zoveel verzet in Wallonië tegen een Vlaamse premier. Het Koningshuis is de verdediger van de unitaire staat en die staat komt de Walen goed uit, dus zijn zij

ook de verdedigers van het Koningshuis. Voor de Vlamingen is dit een bijzonder moeilijke situatie en het verbaast me dus niet dat de populariteit van het Koningshuis in Vlaanderen vermindert. Maar ook politici schuwen anti-royalistische uitspraken niet langer, ook niet bij Open Vld. Vroeger hoorde je binnenskamers nogal eens kritiek. Nu wordt alles open en bloot gezegd. De tijd dat Maurits Coppieters (VU) omwille van zijn anti-royalistische uitspraken geen minister mocht worden, is lang voorbij."

U wierp zich op 10 juni nog een keer in de verkiezingsstrijd op de Senaatslijst. Er stemden 24.784 kiezers voor u. Wat zijn uw politieke uitdagingen nog?

"Ik ben nog heel actief in de gemeentepolitiek, als fractieleider in de gemeenteraad en als voorzitter van de lokale afdeling. Vooral de belangen van de senioren liggen mij na aan het hart. Weet u dat er op 10 juni slechts vier parlementsleden rechtstreeks zijn verkozen die ouder zijn dan zestig? Dit is toch absoluut geen afspiegeling van onze samenleving. Maar nee, al wat grijs en oud is, moet eruit. Dat steekt en ik kan dat ook moeilijk aanvaarden. Onze generatie heeft toch gewerkt voor het welzijn van de huidige jongere generatie. U begrijpt dan toch dat we niet zomaar bij het oud vuil willen gezet worden."

Ja, dat begrijpen we. Bedankt Jef.

Bert CORNELIS

HET PALEIS EN DE WETSTRAAT

De rol van de monarchie in de Belgische politiek

Graag nodigen we u uit op de LVV-vergadering van dinsdag 25 september 2007 om 18u00 in het Hilton hotel (26ste verdieping) Waterloolaan 38 te 1000 Brussel.

De aanslepende regeringsformatie heeft ook het "Paleis" in beeld gebracht. Over de rol van het "Koningshuis" en het reilen en zeilen aan het "Hof" gingen al veel publicaties over de toonbank. Enkele daarvan waren van de hand van Jan van den Berghe (*), journalist, publicist, scenarioschrijver, acteur, bokscommentator, televisiemaker en "royalty watcher". Zijn uiteenzetting wordt afgesloten met een vraag- en antwoordsessie.

(*) Jan van den Berghe zal ook commentaar geven bij zijn boek dat deze dagen verschijnt, namelijk "Versta me niet verkeerd – Communicatietips voor probleemkanten".

PS : er is een collatie voorzien voor wie zich aanmeldt (telefonisch 09 221 75 05 of via info@hetlvv.be).

In de voorbije weken waren communautaire debatten bij de regeringsonderhandelingen niet ver weg. Geregeld dook in commentaren en analyses het Egmontpact opnieuw op. Dit pact werd op 25 mei 1977 door een aantal partijen ondertekend en omvatte het eerste luik van een veelomvattende politieke afspraak om een grote hervorming van de Belgische staat mogelijk te maken. Het pact werd nadien aangevuld met het 'Stuyvenbergakkoord'. Door de vroegtijdige val van de regering-Tindemans bleef het pact dode letter. Het LVV beschouwde het pact in die tijd als een 'historische misdaad'.

Egmontpact als 'historische misdaad'

Het Egmontpact, genoemd naar het paleis in Brussel waar het werd onderhandeld, zorgde bij de Vlaamse liberalen tussen 1977 en 1982 blijkbaar voor een nieuwe strijd lust. De resultaten van de parlementsverkiezingen van 17 april 1977 waren ronduit bedroevend. De PVV viel terug van 17,27% naar 14,41%. Frans Grootjans nam ontslag als partijvoorzitter en werd opgevolgd door Willy De Clercq. Het Egmontpact was het resultaat van moeizame onderhandeling na de verkiezingen van april 1977 die leidden tot een coalitie van christendemocraten, socialisten, FDF en VU. Het pact zou een oplossing moeten bieden voor de vastlegging van de grenzen van de gewesten, hun bevoegdheden en financiële middelen. In de randgemeenten kregen de Franstaligen dezelfde rechten als de Nederlandstaligen in Brussel via een inschrijvingsrecht. Het pact had na een periode van zo'n 20 jaar communautaire spanningen eindelijk pacificatie moeten brengen. Maar het akkoord bevatte onaanvaardbare toegevingen inzake Brussel waarbij onder andere de pariteit tussen Franstaligen en Vlamingen werd opgegeven. Een breed front van Vlaamsgezinden verenigden zich in een 'anti-Egmontkomitee'. Het Egmontpact zou uiteindelijk aanleiding geven tot de val van de regering en het spectaculaire ontslag van eerste minister Tindemans in oktober 1978. Hoewel Vlaamse toppolitici zoals Hugo

Schiltz sterk in het pact geloofden, was het voor onder meer christendemocraten zoals Jan Verroken, wiens partij het anders mee had ondertekend, onverteerbaar en werd uiteindelijk alles opgeborgen. De Vlaamse liberalen beschouwden het pact als het 'Belgisch Yalta', een gevolg van politieke spelletjes en niet van een gesprek tussen de verschillende gemeenschappen. Het pact verdeelde volgens het LVV België onder drie partijen: Vlaanderen voor de CVP, Wallonië voor de PS en Brussel voor het FDF. De CVP gebruikte daarbij de VU en naar het voorbeeld van de naam die de VU had gegeven aan de PVV, *Pest voor Vlaanderen*, kreeg de VU op haar beurt nu de scheldnaam *Vlaamse Uitverkoop*.

Té gek om los te lopen

Het LVV wees op de ondemocratische manier waarop het pact tot stand was gekomen, tijdens een onderonsje van partijvoorzitters. Het was een echte nederlaag voor de Vlamingen. Er werd bovendien voor een driedelig federalisme gekozen. Vooral de tien randgemeenten waar de Franstaligen inschrijvingsrechten kregen, werd door de Vlaamse liberalen fel bestreden. De Nederlandstaligen in Brussel en in de rand werden vernederd. Piet van Brabant schreef dat het té onredelijk, té onrechtvaardig en té gek was om los te lopen. In *Het Laatste Nieuws* had van Brabant het over een 'historische misdaad'. De Vlaamse liberalen stonden lijnrecht

tegenover de Waalse en Brusselse liberalen. Tijdens de regeerverklaring op 3 juni 1977 was de liberale oppositie zeer verdeeld. Frans Grootjans zei dat het pact de olievlek rond Brussel uitbreidde. Het LVV sloot zich aan bij het anti-Egmontkomitee en het Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen, op dat moment geleid door Willemsfondsvoorzitter Adriaan Verhulst. De vele LVV-activiteiten in de strijd tegen het Egmontpact werden logistiek, politiek en financieel door *Het Laatste Nieuws* gesteund.

Toen de regering Tindemans de uitvoering van het Egmontpact aan het parlement voorlegde voerden de liberalen onder leiding van Karel Poma in de Kamer en Herman Vanderpoorten en Louis Waltniel (LVV-voorzitter) in de Senaat felle oppositie door het indienen van honderden amendementen. Samen met het luider protest in CVP en VU, en in de Vlaamse beweging werd door deze oppositie het pact gekelderd. Op 11 oktober 1978 nam Tindemans ontslag.

B.C.

Bronnen:

Marc Platel, De Prinsen van Stuyvenberg. Historische beslissing of vergissing. Uitg. Davidsfonds, 1979.

Piet van Brabant, Wouter Blomme, Als een vuurtoren. 85 jaar LVV. Uitg. LVV/Liberaal Archief, 1998, p. 144-150.

Ronald Verheyen: Mix van fictie en feiten

Wordt er door de jeugd nog gelezen? Kwantitatief minder dan ooit, indien men tenminste de zo goed als oneindige bestsellers-fantasiereeks rond Harry Potter niet meerekent. Zegt een uitgever van jeugdlektuur: "Harry Potter koopt men omdat het hype is. Om het te hebben. Of er nadien nog gelezen wordt, is zeer de vraag."

Spelenderwijs leren lezen

Over het pedagogisch belang van het lezen bij kinderen en jongeren blijft iedereen het eens. Maar het moet spelen-derwijs kunnen. Jammer genoeg hebben achtereenvolgens de film, de televisie, de PC-games beslag gelegd op de vrije tijd van onze jeugd. In internettaal: de jeugd is niet langer spoiler-free.

Tegen de informaticacontaminatie bestaat er slechts één remedie: het betere, maar moderne jeugdboek met personages en een plot die de jeugd aanspreken en die niet oubollig zijn. Adieu, m.a.w., de romantische bakvisliteratuur, de zwaar op de hand liggende sociaal-realistische thema's als gescheiden ouders, adoptie, racisme, (verzet tegen) het blinde geweld en de waanzin van de oorlog.

Iemand die erg goed de sensibiliteiten van de moderne jeugd aanvoelt, is de inmiddels 56-jarige Ronald Verheyen, die lange tijd bijdragen schreef voor het radioprogramma 'Het einde van de wereld' en die zeven jaar geleden debuteerde met het verhaal 'Knoflook met bloed', dat werd opgenomen in de griezelbundel 'Huiverig'. Hieruit bleek meteen Verheyens voorkeur voor schrik-aanjagende, griezelige en spookachtige verhalen, in Britse ghost-traditie en overgoten met een vleugje humor. Dat zijn stijl, personages en intriges *gefundenes Fressen* zijn voor jonge lezers bewees hij met zijn volgende boek 'Het spook in de duisternis' (2002), waarin men kan kennismaken met de meestal weerkerende personages als Sam en diens sympathieke oom Jan die voor de Zoo van Antwerpen werkt. In dit vlot

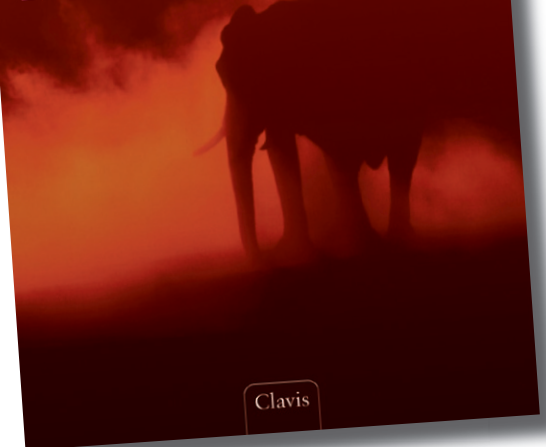
en aangenaam verteld verhaal wordt de link gelegd tussen een bekend feit divers en een fictieve maar bijzonder spannende ontknoping: twee grote leeuwen terroriseerden in 1898 tijdens de aanleg van een spoorlijn in Kenia de spoorarbeiders. Een eeuw later zorgen deze opgezette leeuwen in de Zoo van Antwerpen voor allerhande vreemde gebeurtenissen. Het dient gezegd dat filmfreak Verheyen zijn inspiratie wat te opvallend zocht en vond in de film 'The Ghost and the Darkness' (1996) van Stephen Hopkins, gebaseerd op een waar gebeurd verhaal dat ook de film 'Bwana Devil' (1952) inspireerde. In 'Zwaardneus' (2004) staat de Antwerpse Zoo weer centraal, met als hoofdpersonages de conciërge van het atheneum, die fantastische reisverhalen vertelt, een leraar die wordt aangevallen door een onbekend wezen, vijf jongens die zich laten inwijden in de rituelen van een god uit Yucatan, vampieren en monsters met vlerken.

Raadsels en zwarte kunst

'Het oog van de draak' (2005) is gesitueerd in Wales, waar jongens die samen op een foto staan één voor één verdwijnen. Sam en zijn oom Jan zullen trachten het raadsel op te lossen. Anglofiel Verheyen plaatst hekserij, zwarte kunst, paleontologie, de Griekse mythologie in ruimte en tijd in zijn geliefd Wales.

In 'Het vervloekte dorp' (2006) wordt door het centrum van een Engels dorpje een nieuwe weg gepland. Zonder rekening te houden met een vreemd wezen dat er in de 12de eeuw door een ridder na een gevecht voor dood werd

Ronald Verheyen MASTODONT

achtergelaten.

Nu is er, opnieuw met een groot griezelgehalte, 'Mastodont' (2007), een avonturenverhaal dat ons naar Tanzania brengt met centraal een reusachtig grote, moordende olifant ("een Jaws met slagstanden") en een jonge kerel die helemaal in de ban is van het dier, dat tijdens een confrontatie zijn vader doodde.

Verheyen is een geboren verteller, die bovendien erg filmisch schrijft, met vaak een duizelingwekkende mix van fictie en feiten, kaal en genadeloos genoteerd in een tempo dat de jonge lezer ademloos achterlaat. Verheyen schrijft in een knallend proza, op een beukend ritme, in een rudimentaire taal die jongeren aanspreekt. Als weinig jeugdauteurs weet hij wat jongeren werkelijk doen en denken. Hij houdt zijn lezers in een houdgreep en weigert los te laten. Waar leiden die succesvolle jeugdboeken naartoe? Naar een thriller voor volwassenen, 'Bosmeester', die Verheyen samen schreef met Philippe Truys, journalist van Het Laatste Nieuws/De Nieuwe Gazet.

Maar die komt pas volgend jaar uit.

John RIJPENS

De jeugdboeken van Ronald Verheyen verschenen bij Facet (Antwerpen) en Clavis (Hasselt).

De Duivelsverzen van Angela Merkel

Voor de zomervakantie was het opnieuw carnaval in Brussel. De oud-communiste Angela Merkel, die zich binnen de CDU wist op te werken tot Duits Kanselier, had een boekje laten samenstellen dat bol stond van de arrogante voorstellen en negationistische prietpraat aangaande het afschieten van het eerste ontwerp van het Europees Grondwettelijk Verdrag (EGV). Zij wou koste wat het kost een nieuw verdrag, en liefst zonder referenda. Het volk weet toch niet over wat het spreekt. In deze sfeer van pré-dictatoriaal totalitarisme werd het Hervormingsverdrag goedgekeurd, geen Grondwet (zogezegd), maar toch.

Merkel negeerde het feit dat twee stichtende volkeren van de EU al tegen een grondwet gestemd hadden, dat het Duitse Hoogerechtshof geoordeeld heeft dat elke EU-Grondwet *as such* een ongrondwettigheid inhoudt en dat in de laatste Euroverkiezingen meer dan de helft van de Britten voor anti-EU'ers gestemd heeft. Nicolas Sarkozy zag er geen erg in om een expliciete verwijzing naar de vrije markt binnen de EU te schrappen uit de tekst. Tony Blair verraadde het Britse volk en werd koest gehouden met een "opt-out" clausule en een schrapping van de afdwingbaarheid van het Europees Charter van Fundamentele Rechten.

Plat op de buik

De Polen kregen koekjes toegeworpen in de vorm van extra subsidies. De kleine landjes moesten aanwezig zijn en knikken. De Tsjechen, de Bulgaren en de Roemenen moesten zich kalm houden en gingen plat op hun buik voor de dreigende zweepslagen van Europa dat maar niet kan vatten waarom de "nieuwe" lidstaten nog méér Eurosceptische neigingen hebben dan de "oude". Kennen ze dan géén dankbaarheid? Zijn ze dan niet bereid om vijftien jaar na de val van het IJzeren Gordijn op te gaan in een nieuw bureaucratisch corporatistisch project dat de rechten en vrijheden van de burgers met de voeten treedt? Misschien was Angela Merkel vergeten dat haar kanselier-voorganger Adolf H. net hetzelfde voor ogen had met Oost-Europa als zij vandaag. Is er eigenlijk wel een verschil tussen het

oude EGV en dit Hervormingsverdrag? De Eurocraten zeggen van wel, de rest denkt van niet. Op het gegeven woord van de Eurocraten afgaan, is nog naïefer dan in 1938 halsoverkop naar München reizen en triomfantelijk terugkeren met garanties op vrede. De waarheid gaan we waarschijnlijk nooit vinden in de officiële rapporten van de EU. Gelukkig zijn er onafhankelijke bronnen en denkgroepen werkzaam in de wandelgangen van de Europese instellingen. Eén van deze noemenswaardige organisaties is *Open Europe*, een denktank die de EU met een kritische bril bekijkt. Hun analyses zijn dan ook van een onschatbare waarde voor ons. Volgens Open Europe is de impact van de beide teksten op het leven van de Europese burgers identiek. De weinige veranderingen zijn decoratief en tekstueel, maar zeker niet inhoudelijk of structureel. Het enige verschil is dat tal van landen een referendum beloofd hebben over de oude versie, maar nog niemand diezelfde belofte gemaakt heeft over de nieuwe tekst, en waarschijnlijk maar weinigen de politieke moed zullen hebben om dat alsnog te doen. De burgers zijn bij deze volledig buitenspel gezet. En niemand die revolteerde. De barricaden bleven onbemand. Het forum bleef leeg.

Voorspeld

We hebben een hekel aan gelijk hebben. We haten het u te moeten zeggen: "zie je wel, ik heb het jullie toch gezegd", maar vandaag kunnen we niet anders. *I told you so!* We hebben de afgelopen

maanden continu voorspeld dat de Europese leiders de Grondwet zouden doen herrijzen, al dan niet onder een andere naam, maar wel met precies dezelfde inhoud, enkele minimalistische en cosmetische amenderingen niet te na gesproken dan. Onze laatste hoop lag in de handen van de Polen die om de verkeerde redenen wel de juiste houding aannamen, maar ook de Poolse tweeling capituleerde. De bulldozer van Nigel Farage en de kartonnen borden van Ashley Mote, twee protestacties waaraan tal van MEP's deelnamen, waren een pijnlijke openbaring voor de EU. Het democratisch deficit was nog nooit zo duidelijk aanwezig geweest. Parlementsleden werden niet betrokken in de totstandkoming van de verdragtekst. Zij werden gemuilkorfd door de Eurocraten. Zelfs hun acties werden verboden. Dit gaf, geheel terecht, aanleiding tot een scherp commentairstuk van EP-lid Daniel Hannan in *The Daily Telegraph* onder de alleszeggende titel *The EU: designed to be undemocratic*. De Europese Unie is ontworpen om ondemocratisch, corrupt en ontransparant te zijn, en de EU is gedoemd om ondemocratisch, corrupt en ontransparant te blijven.

De auteur is beheerder van *Libertarian.be*, nationaal politiek secretaris van het Liberaal Vlaams StudentenVerbond en voorzitter van de denkgroep Nova Libertas. Het integrale artikel kunt u lezen op <http://www.libertarian.be/search/label/Europese%20Unie>